

LBRIS

We know
books

CHRISTIAN WHITE

ZIUA ÎN CARE MI-AM FRÂNT INIMA

MGP

EDITURA MAGIC PRINT
ONEȘTI, 2025

Tehnoredactare: Christian White

Layout: Cristina Reaboi

© Editura Magic Print Onești

Editură recunoscută de Ministerul Educației prin
Consiliul Național al Cercetării Științifice din
Învățământul Superior (CNCSIS) – Cod 345.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WHITE, CHRISTIAN

Ziua în care mi-am frânt inima / Christian White. - Onești :
Magic Print, 2025

ISBN 978-606-622-687-5

821.111

Reproducerea integrală sau fragmentară, prin orice formă
și prin orice mijloace tehnice, este strict interzisă și se pedepsește
conform legii.

Răspunderea pentru conținutul și originalitatea textului revine
exclusiv autorului / autorilor.

După 7 luni, îl revăd... demult nu mi-a mai bătut inima într-un asemenea fel. Tremur incontrollabil iar mintea mea nu poate să se hotărască între urgența de a dispărea de pe fața pământului și dorința copleșitoare de a-i sări în brațe, să mă ridice la pieptul lui și să mă sărute ca altădată... Doamne, ce bărbat frumos este! Dacă aș fi avut acum în față zece mii de bărbați aleși din filme și reviste, niciunul nu s-ar fi comparat cu el... deși am petrecut doar câteva luni împreună, el va rămâne mereu dragostea vieții mele, pentru că așa cum îl iubesc pe el nu am iubit pe nimeni niciodată. Și cum m-a făcut el să mă simt, nu m-a făcut nimeni niciodată. Cu toate că eram dependentă de el, l-am trădat... îl privesc cu mult drag și dor și îl studiez din cap până în picioare. Este îmbrăcat cu o cămașă bleu deschisă până la al treilea nasture, o pereche de pantaloni de stofă, iar stilul lui atrage chiar și cele mai nepăsătoare priviri. A mai pus câteva kilograme pe el și îl avantajează, pentru că este un bărbat înalt de 1.86, cu un corp athletic. Pentru mine este incredibil de atrăgător! Încă sunt îndrăgostită de el și aș da orice să fie al meu din nou. Dar nu-l mai am... realizez că sunt îndrăgostită

iremediabil de o nălucă pe care am căutat-o pe toate drumurile, sperând măcar să trecem unul pe lângă celălalt, să îi simt parfumul, să îl privesc încă o dată în ochi, să știu că este bine, să știu că e în viață. Cu cât se scurtează distanța dintre noi până ajungem să ne intersectăm, cu atât mai repede îmi bate inima deja ruptă în bucăți, bucăți pe care doar el știa să le repare, să le adune într-un tot liniștitor, cu o răbdare cum rar întâlnește un om în viață. Merg din ce mai încet și simt cum se îngustează universul, iar pentru mine aerul a dispărut, mă înec într-un regret atât de amar... sufletul începe să-mi plângă iar ochii îl urmează, m-au năpădit atâtea lacrimi câte nu mai avusesem demult... cam de când... deși iubesc secunde în care îl privesc, sunt perfect conștientă că doar îmi fac mai mult rău dacă mai stau. El nu m-a văzut și s-a oprit la chioșcul de ziare, intrând în conversație cu vânzătoarea, despre un ziar pe care deja a început să-l răsfoiască. Cu inima plină de dor și gulerul bluzei deja ud de lacrimi, i-am șoptit tristă: Te iubesc, frumosul meu! Ai grijă de tine! Trebuie să plec de aici, pentru că deja am început să plâng mai tare și mă simt atât de înfrântă... de-abia acum realizez cât de mult pot să-l iubesc și ce dor îmi este de el, și cât de rău îmi pare pentru că nu am știut să-l păstrez. Vreau să-mi controlez picioarele

care-mi tremurau foarte rău și să încep să merg, și până la urmă reușesc să fac câțiva pași, Slavă Domnului. Aș sta aici o veșnicie, să-l privesc pe ascuns, și m-aș duce să-l întâmpin, dar nu știu ce reacție o să aibă. Sunt aceeași lașă care am fost mereu... nu m-am schimbat atât de mult pe cât credeam. Dar mă resemnez, trebuie să plec de aici. Plâng din ce în ce mai tare și nu vreau să se uite lumea la mine ca la circ. Dar nu apuc să fac doi pași, că aud o voce cunoscută care strigă: Nico, hai să mergem. Ne așteaptă băieții, hai ia ziarul cu tine și îl citești la cafea. În momentul ăsta, lumea mea s-a terminat. Fără să-mi dau seama, am spus cu voce tare - Tu?!? Nu se poate așa ceva! Refuz să cred că e adevărat! Dintre toate femeile, tocmai tu??? cuprinsă de un tremur de nedescris în cuvinte, mă simt pentru o secundă îndreptățită să îi cer socoteală. Ah, sunt ridicolă! Nu am nici cel mai mic drept, nu merit nici măcar să mă privească. Și din păcate, în viață nu primim ce considerăm că merităm. Iar ei m-au văzut, oricât de mică am încercat să mă fac în drama care se petrecea înaintea ochilor mei. Dacă în urmă cu trei minute îmi doream să dispar de pe fața pământului, acum aș fi ales să nu mă fi născut vreodată... Numele meu este Cassandra, iar aceasta este ziua în care mi-am frânt inima...

Astăzi este ziua mea de naștere. Nu-mi vine să cred, împlinesc 30 de ani! Aaah, cum au trecut anii! Mai ieri terminam liceul, visătoare la un viitor în modă, o casă în natură, bărbatul care să mă iubească așa cum mi-am dorit mereu, doi copii și cel puțin un câțel. Și uite-mă azi, singură și obosită, mai mult enervată de toți oamenii din jurul meu decât dispusă să mă opresc măcar două minute, poate-poate găsesc pe cineva destul de interesant încât să gust puțin din conversațiile pe care mi le-am imaginat mereu – cu un străin misterios care să mă poată intriga în așa fel încât să pierd noțiunea timpului. Singurele momente în care îmi place să fiu între oameni sunt cele petrecute cu mătușa Cora, care mă iubește mai mult decât pe ea însăși. După ce au murit părinții mei, când eu aveam 3 ani, ea mi-a devenit mamă și tată. Următoarea persoană cu care îmi place să-mi petrec timpul este singura mea prietenă, Carla, pe care și mătușa Cora o consideră fiica ei. Dar da, inima mult prea mare a mătușii a adoptat periodic atâtea suflete singure și triste... Mereu m-am gândit că, dacă m-aș naște iar și aș avea de ales, aș fi exact că mătușa mea. Am admirat-o dintotdeauna pentru cât de înțeleaptă este. Nu a existat

vreodată o situație la care ea să nu găsească o rezolvare rezonabilă și practică. M-a îndrumat mereu blând, cu sfaturi de care adesea nu țineam cont, ajungând de fiecare dată la bine-cunoscutul ei „Eu ți-am spus”, rostit într-un mod amuzant. Ceea ce era reconfortant, pentru că mă îmbrățișa cu fiecare ocazie, spunându-mi: „Frumoasa mea, viața nu așteaptă pe nimeni... dar eu te voi aștepta mereu acasă, unde întotdeauna vei fi în siguranță.” M-am hotărât să ies, să merg la Carla, să o scot cu forța din cărțile ei și să-i reamintesc faptul că avem totuși doar 30 de ani, nu 70. De obicei, reușesc să-i „corup” liniștea, deși e nevoie de eforturi magice pentru a o convinge. Carla este o femeie foarte inteligentă, de o calitate extrem de rar întâlnită. Este exact genul acela de prietenă care te-ar ajuta să comiți crima perfectă, pe care ea ar gândi-o minuțios din dragoste pentru tine. Apoi te-ar ajuta să ascunzi cadavrul, timp în care ți-ar oferi consiliere psihologică pentru a îndepărta eventualele traume. Și toate astea în timp ce sufletul ei ar plânge și s-ar întreba cine o va ajuta și pe ea să se vindece. O iubesc mult! Ea este o prietenă mult mai bună decât mine. Nu avem atât de multe în comun, ea fiind prea pasionată de cărți, psihologie, politică și spiritualitate, pe când eu îmi doresc doar

conexiuni simple. Ador efectiv să mă exprim în termeni simpli și să dansez. Dar probabil acesta este scopul unei prietenii: ca oamenii să fie atât de diferiți încât să se completeze. Exact ca în poveștile de dragoste, dar cu alte interese și altfel de așteptări. Nu aș spune că sunt o prietenă rea, dar sigur au fost multe momente în care aș fi putut să fac mai mult. Am ajuns în fața blocului ei, deci e timpul să-i arunc cu pietre-n geam, cum fac de fiecare dată. Intuiesc primele ei cuvinte: „Nebuna mea, e timpul să te maturizezi!” De obicei, iese la geam după trei sau patru bubuituri. Nici nu apuc să iau pietricica de pe jos, că i-am și auzit vocea entuziasmată:

– Nebuna meaaa, la mulți aaaani! Te iubeesc!
Imediat cobor!

Și a apărut, ca niciodată de nerăbdătoare!

– Wow, ce se întâmplă cu tine?!? Cum de nu trebuie să urc la tine să te dezlipesc de cărți?!?

– Lasă asta! Dă să te pup, să te îmbrățișez! Să-mi fii sănătoasă, fericită, mereu voioasă și să ai parte de viața pe care ți-o dorești!

– Mulțumesc, frumoasa mea! Știi că la fel îți doresc și eu ție!

– Hai, sărbătorit-o, acum mergem la Cora. Ne așteaptă.

– De când preiei inițiative?!? Mi-ai pregătit o petrecere surpriză?

– Nu fi prostuță, Cassandra. Dacă ți-aș fi pregătit o petrecere surpriză, nu ți-aș fi spus unde mergem.

– Da, are sens ce spui. De asta tu ești aia mai deșteaptă dintre noi. De asta te și iubesc!

– Lasă, că știu că ai 300 de motive pentru care mă iubești!

Ziua mea a devenit mai frumoasă. Demult nu o mai văzusem pe Carla într-o dispoziție atât de bună, deși mereu avea umorul la ea. Energia ei îmi dă o stare și mai bună. Am cumva o revelație, simt o recunoștință ieșită din comun. De asta o iubesc pe Carla, de asta este singura prietenă pe care o am și pe care mă pot baza indiferent de situație. Gata, îmi propun să fiu o prietenă mai bună. Carla merită asta! Ajunse la mătușa Cora, mă gândeam că urmează să ne pună la masă, ca de obicei, să-mi cânte cântecul pe care mi-l cântă în fiecare an de ziua mea. Mi-a compus un cântecel care nu îmi place neapărat, dar îmi amintește mereu de dragostea cu care m-a crescut. Așa că o ascult cu drag

cântând. Sun la ușă, nerăbdătoare să-i aud vocea și să mă îmbrățișeze cu acea căldură care mă face să mă simt din nou un copil de grădiniță. Un copil de care mi-e dor, sinceră să fiu. Carla sună la sonerie, iar după nici cinci secunde, Cora iese cu lacrimi în ochi, plini de bucurie, strigând în gura mare că i-au venit fetele. Doamne, cât ne iubea! Dar la fel o iubeam și noi pe ea.

– Fetele meleeee! Au venit fetele meleee!

– Sărut mâna, mătușică! Mi-a fost dor de tine!

– Sărut mâna, Cora! Ți-am adus-o pe Cassandra, fata bătrână și veșnic nemulțumită!

– La mulți ani, păpușica mea perfectă! Să fii mereu binecuvântată și să asculți mai des de mine, căci nu va exista nimeni pe lumea asta care să te iubească așa cum te iubesc eu!

– Mulțumesc, mătușică. Știu. Și eu te iubesc! Hai, ce urmează? Ce facem azi, de ziua mea? Ochii mătușii au devenit puțin serioși și părea îngrijorată. Dacă de obicei era pusă pe glume și veselă, acum părea că are vești proaste. Am luat-o în brațe iar, încercând să minimalizez orice griji ar fi avut în momentul acela.

– Cassandra, hai să ne așezăm. Trebuie să vorbim.

– Ce s-a întâmplat?!? Știi că mă sperii repede!

– Carla, mergi te rog și aprinde aragazul, să facem un ceai.

– Mătușică, nu mă ține în suspans. Știi că nu am răbdare! Ce s-a întâmplat?

– Fetița mea, nici nu știu cum să-ți spun. De asta am și trimis-o pe Carla de aici...

– Spune-mi o dată! Mi-a crescut tensiunea! Te rog, spune-mi despre ce este vorba!

– Ceea ce vreau să-ți spun este că... mergem în Italia, în vacanță!

În acel moment, s-a auzit Carla râzând cu gura până la urechi, malefic și sută la sută complice. M-a cuprins o stare de nervi copilărești, dar fericirea procesată de creierul meu m-a făcut să-i sar în brațe.

– Te omor dacă îmi mai faci asta vreodată! Iar tu, Carla, ești cea mai rea prietenă din lume!

– Lasă, că n-ai murit. Poftim un ceai și hai să plănuim absolut tot ce vom face în vacanță. După multă vreme, sunt fericită. M-a învăluit o stare de bine, o dorință de nou. Simțeam cum îmi curge nerăbdarea prin vene. Mereu mi-am dorit să vizitez Italia, să cunosc cultura și tot ce ține